

“ବିଚିତ୍ର ଆତ୍ମିକ ମେଳାରେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତି”

ଆଜି ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ମିଳନର ଲଗନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏତେ ଦୂରରୁ କାହିଁକି ଆସିଛନ୍ତି ? ମିଳନ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମେଳାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମିକ ମେଳା ବିଚିତ୍ର ଅଟେ । ଏହି ମେଳାରେ ମିଶିବା ମଧୁସ୍ବ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ଏଠାରେ ବିଚିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ବିଚିତ୍ର ପିତାତ୍ମକ ସହିତ ମିଶିଥାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସାଗର ଏବଂ ନଦୀମାନଙ୍କର ମେଳା । ଏହି ମେଳାରେ ଖୋଲା ଭଣ୍ଡାରରେ ମାଗଣାରେ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ମିଳିଥାଏ । ଯାହାକୁ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦରକାର, ଯେତେ ମାତ୍ରାରେ ଦରକାର ସେତେ ମାତ୍ରାରେ ଏବଂ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଅଧିକାରର ସହିତ ନେଇପାରିବେ । ଏହା ଏକ ଲଟେରୀ ମଧୁସ୍ବ ଅଟେ । ଯେତେ ବଡ଼ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ଲଟେରୀ ନେବା ପାଇଁ ଚାହଁବ ନେଇପାରିବ । ଏମିତି ମଧୁସ୍ବ ନୁହେଁ ଯେ ଏବେ ଲଟେରୀର ଟିକେଟ୍ ନିଅ କିନ୍ତୁ ଫଳାଫଳ ପରେ ଜଣାପଡ଼ିବ । ଏବେ ଯାହା ନେବା ପାଇଁ ଚାହଁବ, ଭାଗ୍ୟର ରେଖାକୁ ନିଜର ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ଦୃଷ୍ଟିରା ଯେତେ ବଡ଼ କରିବାକୁ ଚାହଁବ କରିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଲଟେରୀ ନେଇପାରିବ । ଏହି ମେଳାରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜ ପଦର ଅଧିକାର ନେଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ମିଳନ ମେଳା ଦୃଷ୍ଟିରା ରାଜଯୋଗୀ ତଥା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବିଶିଷ୍ଟ ରାଜା ହୋଇପାରିବ । ଯେତେ ବଡ଼ ପ୍ରାପ୍ତିର ଆସନ ଦରକାର ତାହା ଏବେ ହିଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ । ଏହି ମେଳାରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ମଧୁସ୍ବ ମିଳୁଛି, ତାହା ହେଉଛି— “ଅନ୍ତରର ସହିତ ମେରାବାବା କୁହ ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ” । ଏହି ମେଳାରେ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଉପହାର ମଧୁସ୍ବ ମିଳୁଛି— ତାହା ହେଲା “ଏକ ଛୋଟିଆ ସୁଖୀ ଏବଂ ସମ୍ପଦନ୍ ସଂସାର” । ଯେଉଁ ସଂସାରରେ ଯାହା ଚାହଁବ ତାହା ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବ । ସେହି ଛୋଟିଆ ସଂସାରଟି ହେଲା— ବାବାତ୍ମକ ଭିତରେ ହିଁ ସାରା ସଂସାର । ଏହି ସଂସାର ଭିତରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତିର, ଖୁସିର ଅଲୌକିକ ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଦେହରୁପୀ ମାଟି-ଧୂଳିଠାରୁ ମଇଳାଠାରୁ ଉନ୍ନତ୍ୟରେ ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ଉଡିବାଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ସର୍ବଦା ଉଡୁଥାନ୍ତି । ସଦାସର୍ବଦା ରତନରେ ଖେଳୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସଂଗର ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି । ତୁମ ସହିତ ଖାଇବି, ତୁମଠାରୁ ଶୁଣିବି, ତୁମ ସହିତ କଥା ହେବି, ତୁମ ସହିତ ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ପ୍ରୀତିର ରୀତିକୁ ପାଳନ କରିବି, ତୁମର ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ, ଆଦୃଷ୍ଟ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ପକାଇବି ଅର୍ଥାତ୍ କରମ କରିବି..... ଏହିଭଳି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର, ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଉଥାଆନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସଂସାର ଏହି ମିଳନ ମେଳାରେ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ମିଳିଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂସାର ମିଳିଗଲା— ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମେଳା ଏହିଭଳି ଅଟେ । ତେବେ ଏହିଭଳି ମେଳାକୁ ଆସିଛ ନା! ଏଭଳି ନ ହେଉ ଯେ ମେଳାକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାପ୍ତିରେ ଏଭଳି ମଜ୍ଜିଯାଅ ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁଡିକରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ମେଳାରୁ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି କରି ପରେ ଯାଅ । ବହୁତ କିଛି ମିଳିଗଲା, ଏହିଭଳି କିଛି ଖୁସି ହୋଇଗଲାଯାଅ ନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାପ୍ତି କରିଯାଅ । ଏବେ ବି ଟେକ୍ କର ଯେ— ମୁଁ ମେଳାର ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି କରିଛି ? ଯେବେକି ଖୋଲା ଭଣ୍ଡାର ମିଳୁଛି ତେଣୁ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା ପରେ ହିଁ ଯାଅ ପୁଣି ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଏଭଳି କହିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ଆହୁରି ଏଇଆ ସବୁ କରିବାର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ଏଭଳି ତ କହିବ ନାହିଁ ନା ? ତେବେ ଜାଣିପାରିଲ ଏହି ମେଳାର ମହତ୍ତ୍ବକୁ ? ମେଳାରେ ମିଳନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମହାନ ହେବା । କେବଳ ଆସିବା ଏବଂ ଯିବା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସମ୍ପଦନ୍ ବା ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ବରୂପ ମଧୁସ୍ବ ହେବାର ଅଛି । ଏହିଭଳି ମିଳନ ମେଳା କରିଛି ? ନିମିତ୍ତ ସେବାଧାରୀମାନେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ? ବୃତ୍ତି ହେବା ଦୃଷ୍ଟିରା ମଧୁସ୍ବ ବିଧିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ବୃତ୍ତି ହେବା ମଧୁସ୍ବ ଜରୁରୀ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଧିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଇଶ୍ବରୀୟ ନିମନ୍ତ ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ସମ୍ପଦନ୍ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ରହିବା ମଧୁସ୍ବ ଜରୁରୀ । ଏବେ ତ ପୁଣି ବି ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଳନ କରୁଛ, ନିକଟକୁ ଆସୁଛ । ଆଗକୁ ତ କେବଳ ଦରଶନ ମାତ୍ର ହିଁ ହୋଇପାରିବ । ଆରୁହା!

ଆତ୍ମିକ ମିଳନ କରୁଥିବା, ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା, ସଦା ସୁଖମୟ ସମ୍ପଦନ୍ ସଂସାରକୁ ଆପଣାଇ ଥିବା, ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତିର ଏବଂ ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଉଥିବା, ଏହିଭଳି ସଦା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଉପରେ ଚାଲୁଥିବା ଆଦୃଷ୍ଟକାରୀ ସୁପାତ୍ର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାପଦାତ୍ମକର ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ଟୀକାମାନଙ୍କ ସହିତ:- ସର୍ବଦା ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ବାଲାନସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରି ବାବାତ୍ମକ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଉଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ସନ୍ତୁଳନ ରହିଛି ସେଠାରେ ବାବାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିରା ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବା ସହିତ ବରଦାନ ମଧୁସ୍ବ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁଠାରେ ବାଲାନସ୍ ନାହିଁ ସେଠାରେ ବରଦାନ ମଧୁସ୍ବ ନାହିଁ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ବରଦାନ ନଥିବ ସେଠାରେ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ତେବେ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ମଧୁସ୍ବ ସହଜରେ ହେଉଛି । ଏହିଭଳି ବରଦାନର ପ୍ରାପ୍ତି କରୁଥିବା ସେବାଧାରୀ ଅଟ ନା । ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବା, ଏକରସ (ସ୍ଥିର) ସ୍ଥିତି ଏବଂ ଏକମତ ହୋଇ ଚାଲୁଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟ । ପୁରା ଗୁରୁ ହିଁ

ଏହିଭଳି ନା । ଯେଉଁଠାରେ ଏକମତ ଅଛି ସେଠାରେ ସଦା ସରବଦା ସଫଳତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତେଣୁ ସଦାସରବଦା ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ବରଦାତା ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଅଟ । ଏହିଭଳି ସତ୍ତା ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ମନେ କରି ସେବା କରୁଥାଅ । ନିନ୍ଦେ ଯେତିକି ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଗୁଣିତ ରହିବ ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ହାଲୁକା ଅନୁଭବ କରିବ ଏବଂ ସେବାରେ ଯେତିକି ହାଲୁକା ପଣିଆର ଅନୁଭବ ହେବ ସେତିକି ସହଜରେ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍ଧିବ ଏବଂ ଉତ୍ତାଇବ । ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇ ସେବା କରିବା, ସ୍ଵାଦରେ ରହି ସେବା କରିବା, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସଫଳତାର ଆଧାର । ସେହି ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ତ ନିର୍ଗୁଣିତ ମିଳିବ ।

ପାର୍ବତୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ସରବପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର ଯୁଗ । ସଂଗମଯୁଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାର ଯୁଗ । ଏହିଭଳି ଯୁଗରେ ପାର୍ବତୀ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସଦା ସରବଦା ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ? ସରବପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ହେଉଛି ? ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ପ୍ରାପ୍ତି ଆଧାରରେ ସରବଦା ନିଜକୁ ସମ୍ପଦନ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛ ? ସେତିକି ଭରପୁର ଅଛ ଯାହାକି ନିନ୍ଦେ ବି ଖାଉଥିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାଣ୍ଟିପାରୁଥିବ । ଯେପରି ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ସରବଦା ଉଚ୍ଚତାର ଭରପୁର ରହିଛି, ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଚତାର ମଧ୍ୟ ସରବଦା ଭରପୁର ରହିଛି ଯାହାକି କେବେ ଖାଲି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେ ଯେତେ କାହାକୁ ବାଣ୍ଟୁଥିବ ସେତେ ସେତେ ଭରପୁର ହୋଇ ଚାଲିଥିବ । ସଂଗମଯୁଗର ଯେଉଁ ସବୁ ବିଶେଷତା ରହିଛି ତାହା ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଆମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ସରବପ୍ରାପ୍ତି ସଂଗ୍ରହ ଆତ୍ମା, ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ । ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ, ଏହି ଯୁଗରେ ପାର୍ବତୀ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି ନା । ଦୁନିଆର ସବୁ ଆତ୍ମା ତୁମ ନିକଟରେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ କିନ୍ତୁ ଅଲୌକିକ ଏବଂ ନିଆରା ଅଟ । ସେମାନେ ଅଜ୍ଞାନୀ, ତୁମେ ଜ୍ଞାନୀ । ସେମାନେ ହେଲେ ଶୁଦ୍ଧ, ତୁମେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ସେମାନେ ହେଲେ ଦୁଃଖଧାମର ନିବାସୀ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ସଂଗମଯୁଗ ନିବାସୀ । ସଂଗମଯୁଗ ମଧ୍ୟ ସୁଖଧାମ ଅଟେ । କେତେ କେତେ ଦୁଃଖରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଇଛି । ଏବେ ତ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛ ଯେ ଦୁନିଆ କେତେ ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ତା’ ତୁଳନାରେ ତୁମେ କେତେ ସୁଖୀ । ପାର୍ଥକ୍ୟ ତ ଜଣା ପଡିଯାଉଛି ନା! ତେଣୁ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଆତ୍ମା, ସୁଖ ସଂଗ୍ରହ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା, ସରବଦା ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ । ଯଦି ସୁଖ ନାହିଁ, ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ନାହିଁ ତେବେ ଜୀବନ ନାହିଁ, ସରବଦା ସ୍ଵାଦର ଖୁସିରେ ରହୁଛ ନା ? ଖୁସି ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ଓଫିସ୍ ଅଟେ । ସରବଦା ଏହି ଖୁସି ରୂପକ ଓଫିସ୍ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ଗ୍ରହଣ କରିଚାଲ, ତେଣୁ ସରବଦା ଖୁସିରେ ରହିବା କାରଣରୁ ଶରୀର ହିସାବ-କିତାବ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ନିୟାମ ଏବଂ ପନ୍ଥା ହୋଇ ଶରୀରର ହିସାବ-କିତାବକୁ ରୁକ୍ତ କର । ଯେତେ ବି କତା କରମତୋଗ ହୋଇଥାଉ, ତାହା ବି ଶୂଳିରୁ କଣ୍ଟା ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ଭଳି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ମିଳିଗଲା ଯେ ଏହା ଆତ୍ମାର ହିସାବ କିତାବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣର ବ୍ୟବହାର ତେଣୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ହିସାବ-କିତାବକୁ ରୁକ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ସହଜ ହୋଇଯାଏ । ଅଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ହାୟ-ହାୟ କରିବେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ସରବଦା ବାଃ ମିଠା ବାବା! ବାଃ ଭ୍ରାମା!ର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବେ । ତେଣୁ ସରବଦା ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଇଚାଲ । ବାସ୍ କେବଳ ଏହି କଥା ମନେ ପକାଅ ଯେ ଜୀବନରେ ଯାହା କିଛି ପାଇବାର ଥିଲା ତାହା ପାଇଗଲି । ଯେଉଁ ପ୍ରାପ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ତାହା ମିଳିଗଲା । ମୋର ଭାଗ୍ୟ ରୂପୀ ଉଚ୍ଚତାର ସରବପ୍ରାପ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁଠାରେ ଉଚ୍ଚତାର ସଦାସରବଦା ଭରପୁର ରହିଥାଏ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ସରବଦା ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଥାଅ—ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ! ମନେ ମନେ ଏହି ଗୀତ ସରବଦା ଗାଉଥାଅ । ତୁମର ଭାଗ୍ୟ କେତେ ବିଶାଳ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତ ଭାଗ୍ୟ ରୂପରେ ସନ୍ତାନ ମିଳିଥାଏ, ଧନ ମିଳିଥାଏ, ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମକୁ କେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି ? ସଂଗ୍ରହ ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ହିଁ ଭାଗ୍ୟ ରୂପରେ ମିଳିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେବେକି ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ତୁମର ହୋଇଗଲେ ତେବେ ଆଉ ବାକି କ’ଣ ରହିଲା! ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେଉଛି ନା! କେବଳ ଶୁଣାଶୁଣି କଥାରେ ତ ଜ୍ଞାନରେ ଚାଲୁନାହିଁ ନା! ବଡ଼ମାନେ କହିଲେ ଏଠାରେ ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଚାଲି ଆସିଲ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଶୁଣାଶୁଣି କଥାରେ ଚାଲିବା । ତେଣୁ ଶୁଣାଶୁଣିରୁ ବୁଝିଛ ନା ଅନୁଭବ କରି ବୁଝିଛ ? ସମସ୍ତେ ଅନୁଭବୀ ଅଟ ? ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ଅନୁଭବ କରିବାର ଯୁଗ । ଏହି ଯୁଗରେ ହିଁ ସରବପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ଏବେ ଯେଉଁ ଅନୁଭବ କରୁଛ ତାହା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାକାର ସମ୍ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ଅନୁଭବ କରିବାର ଯୁଗ । ଏହି ଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଅନୁଭବୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଅନୁଭବୀ ଆତ୍ମାମାନେ କେବେହେଲେ ମାୟାଠାରୁ ଧୋକା ଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଧୋକା ଖାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ । ଅନୁଭବର ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ଧୋକା ଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସଦାସରବଦା ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିବେ, ସରବଦା ଖୁସିରେ ରହିବେ । ତେଣୁ ବରତ୍ତମାନର ସିଦ୍ଧିର ଅର୍ଥାତ୍ ମିଳନ ଋତୁର ବରଦାନକୁ ମନେ ରଖିବ—ସରବପ୍ରାପ୍ତି ସଂଗ୍ରହ ସନ୍ତୁଷ୍ଟଆତ୍ମା । ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାଲା ଆତ୍ମା । ଆର୍ତ୍ତା!

ବାପଦାଦାଙ୍କ ସମମୁଖରେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଗ୍ୟାନ୍ଧ୍ୟ ଅଫିସର ବସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉଚ୍ଚାରିତ ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ:-

ଏହା ତ ଜାଣିପାରୁଛ ନା— ମୁଁ ନିଜର ଘରକୁ ଆସିଛି ? ଏହି ଘର କାହାର ? ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଘର ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ଘର ହେଲା ନା

? ତେବେ ତୁମର ମଧୁସ୍ୱ ଘର ହେଲା ନା ? ନିଜ ଘରକୁ ଆସିଛ ତେଣୁ ବହୁତ ଭଲ କରିଛ—ଏବେ ଆହୁରି ଭଲରୁ ଭଲ କ'ଣ କରିବ ? ଭଲରୁ ଭଲ କାମ କରିବା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତରୁ ଉଚ୍ଚତ ହେବା— ଏହା ଜୀବନର ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗଣିଆଆନ୍ତି । ଏବେ ଭଲରୁ ଭଲ କ'ଣ କରିବାର ଅଛି ? ଯେଉଁ ପାଠ ଏବେ ଶୁଣାଇଲି ସେହି ପାଠକୁ ଯଦି ପଢ଼ି କାମ କରିନେବ ତେବେ ସେହି ଗୋଟିଏ ପାଠରେ ହିଁ ସବୁ ପାଠପଢ଼ା ସମାହିତ । ଏହା ଏକ ବିଚିତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଘର ମଧୁସ୍ୱ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ସାଞ୍ଜେ ପରମପିତା ହିଁ ଏଠାରେ ସର୍ବ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ଘର ମଧୁସ୍ୱ ଅଟେ ଏବଂ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧୁସ୍ୱ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ କେତେକ ଲୋକ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି— ଯେ ଏହା ଘର ନା ବିଦ୍ୟାଳୟ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଘର ସହିତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧୁସ୍ୱ ଅଟେ କାରଣ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠ ତାହା ଏଠାରେ ପଢ଼ାଯାଉଛି । କଲେଜରେ ବା ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ାଇବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ଚରିତ୍ରବାନ ହୁଅନତୁ, ରୋଜଗାର କ୍ଷମ ହୁଅନତୁ, ପରିବାରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପାଳନା କରିପାରନତୁ, ଏହା ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗଣିଆ'ନ୍ତି ନା । ତେବେ ଏଠାରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂରଣ ହୋଇଯାଏ । ସମସ୍ତେ ଚରିତ୍ରବାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ଭାରତର ନେତାମାନେ କ'ଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ? ଭାରତର ବାପୁଜୀ କ'ଣ ଚାହୁଁଥିଲେ ? ଏହି କଥା ଚାହୁଁଥିଲେ ନା— ଭାରତ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ ହେଉ, ଭାରତ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାନ୍ତିର କେନ୍ଦ୍ର ହେଉ । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଏଠାରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ହେଉଛି । ଯଦି ଜଣେ ରାମ-ସୀତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭାରତ ରାମରାଜ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ତେବେ ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଯଦି ରାମ-ସୀତାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ହେବ ? ତେବେ ଏହି ପାଠ କୌଣସି କ୍ଷତକର ନୁହେଁ, ବହୁତ ସହଜ । ଯଦି ଏହି ପାଠକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବ ତେବେ ତୁମେ ମଧୁସ୍ୱ ସର୍ବ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ସାର୍ବତ୍ରିକେ ମଧୁସ୍ୱ ନେବ ଏବଂ ତା ସହିତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ରୋଜଗାର କରିବାର ଶ୍ରେୟ ମଧୁସ୍ୱ ପାଇବ । ବାକି ଏହା ବିଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଜେଜ୍, ଅଣଜେଜ୍ ମଧୁସ୍ୱ ଏହିଠାରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନାତି ଅଣନାତି ମଧୁସ୍ୱ ଏହିଠାରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ କ୍ଲାସ୍ରେ ଦୁଇଜଣାକ ପାଠପଢ଼ନ୍ତି କାରଣ ଏଠାରେ ଆତ୍ମାକୁ ପାଠପଢ଼ା ଯାଏ, ଶରୀରକୁ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଏଠାରେ ପାଠପଢ଼ା ଯାଏ— ଚାହେଁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ପିଲା ହୋଇଥାଉ, ସିଏ ବି ପାଠପଢ଼ା ତ ପଢ଼ିପାରିବ ନା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ଅଧିକ କାମ କରିପାରିବେ । ତେବେ ଯେମାନେ ବୟସ୍କ ହୋଇଗଲେଣି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପାଠପଢ଼ିବା ବହୁତ ଜରୁରୀ ନଚେତ୍ ସେମାନେ ଜୀବନଠାରୁ ନିରାଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ପାଠ ପଢ଼ିନଥିବା ମାତାମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ୱ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନ ତ ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବ ଶିକ୍ଷକ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଚାହେଁ କିଏ କେତେ ବି ଭି.ଭି.ଭି. ଆଇ.ପି. ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ସର୍ବ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ଏହି ଗୋଟିଏ ପାଠ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ କ'ଣ କରିବ ? ପାଠ ପଢ଼ିବ ନା! ଫାଇଦା ମଧୁସ୍ୱ ତୁମକୁ ହିଁ ହେବ । ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଯେତେ କରିବ, ସେତେ ଫାଇଦା ହେବ କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଗୋଟିଏର ପଦ୍ମଗୁଣା ହୋଇ ପୁରାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ବିନାଶୀ ପାଠପଢ଼ାରେ ଏଭଳି ହୋଇନଥାଏ । ଅବିନାଶୀ ପାଠପଢ଼ାରେ ଗୋଟିଏର ପଦ୍ମଗୁଣା ହୋଇଯିବ କାରଣ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଆରକ୍ଷା!

ରାଜସ୍ଥାନ ଜୋନ୍ ସହିତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

ରାଜସ୍ଥାନ ଜୋନର ବିଶେଷତା କ'ଣ ? ରାଜସ୍ଥାନରେ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ରହିଛି । ତେବେ ଯେପରି ଜୋନର ବିଶେଷତା ରହିଛି ସେହିଭଳି ରାଜସ୍ଥାନ ନିବାସୀମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ୱ କିଛି ବିଶେଷତା ଥିବ ନା । ଏବେ ରାଜସ୍ଥାନରେ କେହି ବିଶେଷ ହୀରା ବାହାରିବାର ଅଛି ନା ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଶେଷ ହୀରା ଅଟ ? ତୁମେମାନେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ବିଶେଷ ହିଁ ଅଟ କିନ୍ତୁ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ, ଦୁନିଆ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେମାନେ ବିଶେଷ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ୱ ସେବାରେ ନିମିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ସେବା କରିବ ? ରାଜସ୍ଥାନକୁ ସବୁଠାରୁ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ସଂଖ୍ୟାରେ, ଯୋଗ୍ୟତାରେ, ସେବାର ବିଶେଷତାରେ ସବୁଥିରେ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ । ମୁଖ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ତ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ହିଁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ତା'ର ପରଭାବ ସାରା ରାଜସ୍ଥାନରେ ଦେଖାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ସଂଖ୍ୟାରେ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର, ଗୁଜରାଟକୁ ଗଣିତ କରାଯାଉଛି । ଏବେ କିନ୍ତୁ ରାଜସ୍ଥାନକୁ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନରେ ଗଣିତ କରନ୍ତୁ । ଏହି ବର୍ଷ ହିଁ ଏହାର ପରସ୍ତୁତି କର । ଆସନତା ବର୍ଷକୁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଏବଂ ଗୁଜରାଟଠାରୁ ମଧୁସ୍ୱ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ବିଦ୍ୟା । କେତେ ଭଲ ଭଲ ଅନୁଭବୀ ରତ୍ନ ସବୁ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ସେମାନେ ସେବାକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚାହୁଁବେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେବା ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବ । ଆରକ୍ଷା!

ବରଦାନ:- ଭଗବାନ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟର ସମ୍ପୃତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ୱ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ଖୁସିବାସିଆ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଅମୃତବେଳାଠାରୁ ରାତ୍ରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଗ୍ୟକୁ ସମ୍ପୃତିରେ ଆଶ ଏବଂ ଏହି ଗୀତ ଗାଉଥାଅ ଯେ ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ । ଯେମାନେ ଭଗବାନ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟର ସମ୍ପୃତିରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭାଗ୍ୟବାନ କରିପାରିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ଭାଗ୍ୟବାନ, ସଦା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ । କାହାର ବି ସାହାଯ୍ୟ ନାହିଁ ଯାହାକି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାର ଖୁସିକୁ କମ୍ କରିଦେବ । ତୁମେ ପରତ୍ସେକ ଖୁସିବାସିଆ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ଅଟ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଖୁସି ହଜିଯିବା ଅସମ୍ଭବ, ଶରୀର ପଛେ ଚାଲିଯାଉ କିନ୍ତୁ ଖୁସିଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ମାୟାର ଝୁଲଣାକୁ ଛାଡ଼ି ଅତିନିଦ୍ରାୟ ଯୁଗର ଝୁଲଣାରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଝୁଲୁଥାଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***